

прѣдмети за естетическа емоция. Омисълъ, съ-
ображения при творчеството, тѣзи свойства на
професионалния писателъ у него отсътствувать.

Тази черта можемъ да схванимъ още по-
добрѣ въ пѣтнитѣ му очерки и особно въ
неговиятъ *chef d'oeuvre* отъ този родъ »До Чи-
каго и назадъ«. Въ тѣзи очерки навсждѣ се
види човѣкътъ, който живѣе изключително съ
непосрѣдственитѣ впечатления, що възприема
отъ всичко видено на пѣтъ и който нѣкакъ
неохотно, безъ воля и на бърза рѣка, се прѣ-
дава на непривлѣкателната работа на писателя.
Той повече цѣни живитѣ, непосрѣдственитѣ си
образи на собственото си творчество. Вземете
»До Чикаго и назадъ«, прослѣдете и вижете, ще
намѣрите ли повече отъ единъ или два случая,
гдѣто авторътъ широко и спокойно рисува.
Той бързо лѣти отъ впечатление на впечатле-
ние и носи своя читателъ съ стремителна
бързина прѣзъ единъ хаосъ отъ прѣдмети,
образи и чувства. Цѣлата книга като че е на-
писана на единъ дѣхъ, та и читателътъ, зара-
зенъ, увлѣченъ, нѣма врѣме да се спре и да
си даде смѣтка за прочетеното. Природата,
цивилизацията и живота на Америка читате-
лътъ тукъ почти не може да види: той ще
види само Алеко Константиновъ посрѣдъ една
нова, чудна обстановка.

Тази непосрѣдственостъ, това отсъствие на
омисълъ, да създаде едно художествено дѣло
съ трайно значение и съ нарочна цѣль да бжде